

« Εὐφρόσυνος... ἡ Πατρική... ἀγάλη... μὴ
προσμένει...
« Ἐχε ὕγειαν, ... φίλτατε!... ἔς τὰ νέφη...
ἀναδαίνω...
« Τὴν ἑνωσὶν μας... τῶν ψυχῶν... ἱπάνω...
ἀναμένω... »

Ἡθέλησα νὰ κινηθῶ πλὴν ἔπασσα εἰς δόθος,
Τὸν ἄγγελον ἀναζητῶ, ὑπῆρξεν ἡ μῦθος;...

Γ.

Ἐκτοτε καὶ τὴν πόδα μου κλονοῦμενον ρηρίζω,
Κυρτῶν ἤδη τὸ σῶμά μου, κόμην λευκὴν κομίζω.
Καὶ τὰς τοῦ πλάνητος αὐτοῦ πολυκυμάντου κόσμου,
Διέρχουμαι τὰς ἀτραπούς μετ' βλάβην τοῦ νοός μου.
Ἐνα μου πόθον μελετῶ, τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου,
Νὰ ἐπανεύρω τὴν ψυχὴν, τὴν φίλην τῆς ψυχῆς μου,
Τὸ ἀπλανὲς τὸ ὅμμα μου ἀσκόπως περιφέρω,
Μὴ τὰ σιγῶντα χεῖλη μου τοὺς ὕμνους τῆς προφέρω.

Δ.

« Ὡς εἰς τὴν σιδηρᾶν αἰχμὴν δρεπάνου ὑποκύπτει,
« Μὲ στάχτας ἀνθος ὁμοῦ πρὶν μαρανθῆ, φεῦ! πίπτει:
« Οὕτως, ὦ ἀνθος εὐγενὲς, ὑπέκυψας, φεῦ, νέον,
« Εἰς τοῦ θανάτου τὴν αἰχμὴν σφριγὼν, εἰσεῖτι πνεον.
« Ὁ ἥλιος ἔς τοῦ ἑαρος ἡμέρας τὰς αἰθρίους,
« Ἀπορρόφα τὰ ὕδατα καὶ εἰς κρουνοὺς μυρίους,
« Ἀρίναι νὰ κατέρχωνται ἔς τὴν γῆν μετ' ἀφθονίαν,
« Εἰς φθινοπώρου τὴν νεκρὰν τῆς φύσεως κηδεῖαν.
« Φεῦ! οὕτως εἰς τὰς γλυκεράς ἡμέρας εὐτυχίας,
« Τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς χαρᾶς, νεότητος ὀλβίας,
« Εὐσάφα τὰ δάκρυα νὰ πλημμυρίσουν ἤδη,
« Εἰς τὴν σπαραξικάρδιον κηδεῖαν σου, ὦ φίλη!...

M. A.

ΕΙΣ ΝΕΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ.

Τῷ φίλῳ Αλ. Ζωηρῷ.

Ζῆς ἔς τὸν κόσμον καὶ ζῆς μόνος,
ὃ ὁμιλοῦν δὲν ὁμιλεῖς
Περνᾷ ἕνας ὅλος χρόνος
καὶ σὺ πάλιν δὲν λαλεῖς,

Τ' ὅμμα σου ἔς τὴν γῆν δὲν βλέπει,
βλέπει εἰς τὸν οὐρανόν,
ἄλλο χρῶμα δὲν σὲ τέρπει
μοναχᾷ τὸ γαλανόν.

ὑπὸ τὴν μασχάλην φέρεις
ἕνα πάντα ποιητὴν,
καὶ μὴ τὰ ἐκστά σου χαίρεις
ἔταν εὖρως τὸν ἡ τ' ἡ ν.

Μελομένη εἶν' ἡ φίλη
τῆς ψυχῆς σ' ἡποθητῆ,
αὐτὴν ἔχεις εἰς τὰ χεῖλη,
ἡ πνοή σου εἶν' αὐτή.

Ω! ΜΗ ΚΟΙΜΑΣΑΙ!

Ἀσμάτιον

Ἐπὶ τοῦ ἤχου « Ah! si ben mio coll'essere »
τοῦ Μελοδράματος « il Trovatore. »

Τῇ Δεσποινίδι: Κ* Ρ*

ὦ! μὴ κοιμᾶσαι! ξύπνισε
ψυχὴ χαριτωμένη!
Ὁ κόσμος Σὲ τὸ ἄστρον teu
Ποθεῖ καὶ περιμένει
Τὰ κρίνα τὰ τραντάφυλλα
Διὰ Σὲ μοσχβολοῦνι
Τ' ἀηδονία ἔς τὰ κλαδάκια των
Διὰ Σένα καλαδοῦνι
Διὰ Σένα Περιστέρι μου
Τοῦ Στήθους μ' ὃ παλμός
Διὰ Σὲ, διὰ Σὲ, καὶ ὃ ἔνθερμος
Ὁ μαῦρος στεναγμός.

2

ὦ! ξύπνα, ρίψε γύρω σου
Τ' οὐράνιόν σου βλέμμα,
Ἄ! ξύπνισε καὶ φόρεσε
Τὸ ροδιόν σου στέμμα
Καὶ τ' ἀν' αὐτὸς θ' ἀνοίξουνε
Κ' εὐθὺς θ' εὐδιώσουν
Κ' οἱ ἄγγελοι τ' ἀδέλφια σου
Εὐθὺς θὰ μειδιάσουν.
Ἄ! ξύπνα καὶ χαιρέτησε
Τὴν φίλην σου Δ' γῆ
Διὰ νὰ χαροῦν τ' οὐράνια
Διὰ νὰ γελάσῃ ἡ γῆ.

3

Ἄχ! ξύπνησε καὶ ἀνοίξε
Τὰ μάτια τὰ γραμμένα
Ὁ Πλάστης δὲν τὰ ἔκαψε
Διὰ νᾶναι σφαλισμένα
ὦ ἀνοίξε τα κύτταξε
Τῆς φύσεως τὰ κάλλη,
Ἰδὲ, ἰδὲ τὸ στήθος μου
Διὰ Σένα πόσον πάλλει!
Ἐλα νὰ λησμονήσωμεν
Ἐ τὴν χάριν τῆς Δ' γῆς,
Ἐ τὰ ὄνειρα τοῦ ἔρωτος
Τὰ βάσανα τῆς γῆς.

Αλ. Ζωηρῷ.